

se podnositeljki predstavke obustavi isplata dve trećine njene penzije, što je zakonom predviđeni maksimalni udeo, nakon čega je njoj ostajalo svega oko 60 evra mesečno, te nije mogla da priušti sebi potrebne lekove koji bi je koštali oko 44 evra mesečno. Stoga je Sud našao da ovo mešanje u slobodu izražavanja podnositeljke predstavke nije bilo neophodno u demokratskom društvu. Dosuđeno joj je šest hiljada evra za naknadu nematerijalne i pet i po hiljada za naknadu materijalne štete.

Đekić i drugi protiv Srbije. – Podnosioci su tvrdili da su bili zlostavljani tokom boravka u policijskom pritvoru, i da istraga koja je potom sprovedena o njima navodima nije bila delotvorna. Tvrdili su da su ih policajci koji su ih priveli nakon saobraćajne nesreće u kojoj su učestvovali, kasnije udarali u stanici, o čemu su svedočile potvrde o povredama sa medicinskog pregleda na koji su odvedeni po puštanju iz stanice. Domaći sud je utvrdio da je upotrebljena sila prema podnosiocima bila neophodna jer su bili pod dejstvom alkohola i ponašali se nasilno, što su potvrdili brojni očevici. ESLJP je razmatrao povrede materijalnog i procesnog aspekta člana 3, i uprkos tome što je konstatovao neke manjkavosti istrage, odnosno nedostatak nezavisnosti nekih organa koji su je sprovodili, nije našao povredu člana 3 Konvencije.

Lakatoš i drugi protiv Srbije. – Predstavku je podnelo pet osoba, koje su navodno prilikom hapšenja i kasnije u policijskoj stanici tukli policajci, usled čega su zadobili fizičke povrede. Vlada je tvrdila da su se podnosioci, inače učinioci više teških krivičnih dela, opirali prilikom hapšenja, te da je sila morala biti upotrebljena. Sud je utvrdio povrede materijalnog aspekta člana 3, odnosno nečovečno i ponižavajuće postupanje, i procesnog aspekta člana 3, zbog neadekvatne istrage u odnosu na četiri podnosioca predstavke. U odnosu na tri podnosioca predstavke Sud je utvrdio povredu člana 5, st. 3, jer su oni proveli u pritvoru u istrazi više od godinu dana i osam meseci, pritvor im je produžavan jedanaest puta ali su rešenja bila apstraktna i formalna, fokusirana na težinu moguće kazne i prirodu krivičnog dela. Na ime naknade nematerijalne štete za četiri podnosioca Sud je dosudio po pet hiljada evra.

Ridić i drugi protiv Srbije. – Podnosioci su bili radnici u rudarskom preduzeću iz Majdanpeka, protiv kog su u periodu od 2001. do 2005. pokrenuli zasebne postupke za materijalno obeštećenje po različitim osnovima u vezi sa pravima iz radnih odnosa. Prema njima su tokom 2011. godine ova dugovanja izmirena. Argu-menti države o neiscrpenosti pravnih lekova nisu prihvaćeni, iako se podnosioci pre podnošenja predstavke nisu obraćali Ustavnom sudu Srbije. Sud je smatrao da bi za podnosioca predstavke bilo preterano opterećenje kada bi se očekivalo da traže zaštitu pred Ustavnim sudom, posle tri ili pet godina posle podnošenja predstavke, kao i da ukoliko bi predstavke bile proglašene neprihvatljivim podnosioci više ne bi mogli da dobiju zadovoljenje pred Ustavnim sudom.

Sud je utvrdio povredu prava na pravično suđenje iz člana 6, st. 1 Konvencije zbog dužine trajanja postupka izvršenja. Dosuđeno im je svakome ponaosob dve hiljade evra na ime naknade nematerijalne štete i troškova postupka.

Nikolić-Krstić protiv Srbije. – Predstavka se tiče neizvršenja sudske odluke, donete u postupku koji je podnositeljka vodila za naknadu štete protiv svog poslodavca – banke u većinskom državnom vlasništvu, koja je postala konačna 1995. godine, i od tada nije izvršena. Sud se pozvao na stav iz ranijih odluka u kojima je isticao odgovornost države da nesprovođenje konačnih odluka domaćih sudova protiv subjekata kojima je upravljala država a koja su još uvek u postupku stečaja, i utvrdio